

LIBRIS | Virginie Tyou
know
books

O boală numită secret de familie

Vindecarea prin hipnoză

Traducere din limba franceză de
Corina Iordănescu

philobio

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI ÎMI ASCULT CORPUL ȘI VISELE

Ajutorul lui Hipocrate.....	9
Aducerea pe lume a unui copil.....	17
Prima întâlnire de pe plajă.....	25
A doua ședință.....	29
Primul indiciu.....	33
Întâlnirea cu mama.....	39
Cel de-al treilea ochi.....	43
Al doilea indiciu.....	47
Al treilea indiciu.....	53
Comoara mea.....	61
Metamorfoza.....	67
O nouă viață.....	71
Trăiască bunica!.....	75
Familie numeroasă.....	79

Drumul spre via mea.....	83
Sus pe colină	91
O aterizare dificilă.....	99
În căutarea recunoașterii.....	103
Un chip prinde contur	105
De cealaltă parte a oglinzii.....	109
Viață dublă	117
Sunete și imagini peste generații	121
ADN-ul nu minte	125
Corpul întrece cuvintele.....	129
Crăciunul de care ai parte o singură dată-n viață	133
Ascensiunea cuvintelor	139
Ieșirea din tunel.....	143
Epilog.....	147
Ultimul mesaj.....	149
Mulțumiri	151
Postfață	153
Corpul nu minte niciodată.....	157

AJUTORUL LUI HIPOCRATE

IUNIE 2001. Este aproape patru după-amiaza. Străbat răbdătoare culoarele spitalului. Fiecare pas mă aduce mai aproape de cabinetul unui specialist în chirurgie colorectală la care merg pentru a doua oară. Încă nu am nici cea mai mică idee ce încercă, cu disperare, corpul meu să mă facă să înțeleg de câțiva ani. Uneori, unele lucruri le poți aștepta o viață întreagă.

De peste doi ani, Claude și cu mine colindăm neobosiți clinicele din Belgia. Sute de ore rătăcind în zadar, cu speranța de a găsi o soluție pentru problemele mele de sănătate.

Astăzi, așteptăm în fața cabinetului unui medic aparte, un doctor care te privește în ochi când îți vorbește, un om care te ascultă cu bunăvoință. Dând mâna cu el, simți din partea lui o căldură neprefăcută. Și mai simți un fel de încurajare, care-i vine din voce.

— Cum vă simțiți? mă-ntreabă zâmbind.

— În continuare la fel, domnule doctor, nu pot sta jos. După fie și câțiva pași simt ca niște șocuri electrice între coapse. Și sunt tot în incapacitate de muncă.

LIBRIS

We know
BOOKS

— Amintiți-mi, vă rog, ce profesie aveți?

— Sunt consilier pe probleme de reglementări europene în domeniul telecomunicațiilor.

— Vă lipsește serviciul?

— Foarte mult. Era o activitate care mă pasiona și îmi aducea satisfacții, iar acum am ajuns să trăiesc din ajutorul social. Și singura variantă care mi se oferă este de muncitor într-o linie industrială de produse de patiserie... Trăiesc un coșmar, domnule doctor.

— Înțeleg. După prima noastră discuție, v-am studiat cu atenție dosarul medical. Dacă sunteți de acord, o să fac un rezumat al aspectelor pe care mi le-ați relatat și o să vă rog să-mi spuneți dacă am omis ceva. S-ar putea ca limbajul să vi se pară cam tehnic, dar cred că e momentul să stabilim cu exactitate care este situația planșeului dumneavoastră pelvin.

Planșeu pelvin... Ce denumire rafinată pentru a evita termenul intim și rușinos... fundul. Am o problemă la fund, groaznic! Iadul pe pământ.

Zâmbetul doctorului îmi dă curaj, simt cum relaționează cu mine, în ritmul meu, fără grabă.

— Aveți 32 de ani, iar durerile în zona perineală au început să se manifeste în urmă cu patru ani, imediat după ce s-a născut fiul dumneavoastră. Ați consultat mai mulți specialiști și ați urmat diverse tratamente medicamentoase și fizioterapeutice pentru a ține sub control aceste dureri, dar nimic din ce ați încercat până acum nu a funcționat. În 1999, ați fost supusă unei operații chirurgicale de rezecție a coccisului; dat fiind că acesta rămăsese mobil în urma nașterii, ar fi putut fi o cauză a manifestărilor algice. Intervenția chirurgicală a atenuat considerabil durerile în perioada imediat postoperatorie, dar acestea au revenit după o lună. În mai 2001, m-ați consultat pentru a-mi cere opinia în le-

gătură cu o intervenție de neuroliză a nervilor pudendali pe care v-a recomandat-o un medic chirurg. Am uitat ceva?

— Nu, domnule doctor, ați făcut un rezumat clar al problemelor cu care mă confrunt.

Apreciez cuvintele pline de tact ale acestui medic. E neplăcut, oricum, să trăiești cu o suferință fizică, dar devine de-a dreptul chinuitor dacă este și una rușinoasă. Și ce suferință mai dezonorantă decât cruntele spasme anoperineale cauzate de afectarea nervului pudendal, infamul nerv rușinos? Mă chinuie o suferință invizibilă, rușinoasă și, prin urmare, mută. Sunt dureri extrem de supărătoare, pe care este greu să le împărtășești celor din jur. Dar astăzi, pentru prima dată, un medic nu pare surprins de această durere în mod inexplicabil recalcitrantă. Dimpotrivă, își continuă anamneza.

— Bine... Această durere care vă împiedică să stați jos, are o culoare, o formă? Variaza ca intensitate? În acest caz, ați putut identifica o anumită perioadă sau condițiile care favorizează aceste variații?

Ce întrebare șocantă!

— Îmi dau seama că sunteți surprinsă. Luați-vă un timp de gândire înainte de a răspunde.

Închid ochii și mă concentrez... Acum, în acest moment, ce formă ar putea avea durerea mea?

— Aș zice că seamănă cu vârful unui obiect ascuțit.

— Ca vârful unui cuțit?

— Nu, mai degrabă un obiect de lemn.

— Bine... iar culoarea?

— Roșu, roșu aprins, care devine tot mai intens pe măsură ce capătul lui mi se înfige în fund.

— Ce temperatură are? E rece, e cald?

— E atât de fierbinte că arde... vă rog să îmi explicați totuși ce înseamnă lucrurile pe care vi le spun?

— Deocamdată, luați ca atare, nu prea îmi dau seama, dar este interesant că vă puteți identifica durerea, că o puteți percepe și altfel, și mai ales că puteți descrie și exprima în cuvinte ceea ce vă provoacă atâta durere.

Se lasă tăcerea. Claude mă privește, cu bunăvoință și tristețe. Știe cât de mult sufăr începând din ziua în care am născut, cea mai frumoasă zi din viața mea, dar și cea mai groaznică. Începutul unei noi vieți, venirea pe lume a unui bebeluș, un băiețel minunat, dotat cu o sensibilitate ieșită din comun. Adrien nu este un copil ca toți ceilalți, este un visător, trăiește în lumea sa imaginară. Spune că vrea să devină fermier și nu se joacă decât cu tractoare... la patru ani! Mi se spune că-mi seamănă leit. E drept că are fruntea mea, părul blond și ochi albaștri, mari. Dar are mâinile tatălui său, gingașe și pufoase. Îl ador, este pavăza mea împotriva suferinței fizice care mi-a cotropit corpul de când s-a născut el.

Sunt convinsă că singurul responsabil pentru calvarul acesta este doctorița ginecolog, care a fost nevoită să folosească forcepsul fiindcă a ajuns târziu în sala de nașteri. În optsprezece ore de travaliu nu a venit să mă vadă nici măcar o singură dată. Mi-a supravegheat travaliul de la distanță, prin telefon, de la cabinet. Nu vreau să știu dacă e vorba de o procedură obișnuită, știu că acesta este rezultatul: bazin dislocat, coccis fracturat și nerv rușinos „electrificat"! Sunt atât de furioasă pe această femeie! Mă podidesc lacrimile.

— Trebuie să vă fie foarte greu, nu-i așa, cu toată această suferință și cu furia adunată...

— Cumplit...

Oftez. Pentru prima dată îmi dau voie să plâng în fața unui medic. Mă simt suficient de respectată și înțeleasă încât să fiu eu însămi și să-mi pot împărtăși suferința.

— Mi-ați cerut un sfat și am să vă spun care este opinia mea. Cred că intervenția chirurgicală care v-a fost propusă poate fi amânată. Suferiți deja de câțiva ani și nu sunt convins că această nouă operație va fi soluția miraculoasă pentru problemele dumneavoastră. Și mai cred că ați venit la mine pentru că, de fapt, vă îndoiiți de eficacitatea ei.

Cuvintele sale îmi aduc alinare și lacrimile mi se opresc. Acest medic îmi redă controlul asupra evenimentelor în fața căroră, până în momentul de față, am rămas pasivă. Pentru prima dată, trec aproape imperceptibil de la stadiul de bolnav care așteaptă să fie îngrijit la cel de bolnav în căutarea vindecării.

— Probabil că așa e... Deci nu se poate face nimic?

— Ba da. Aș vrea să vă propun o metodă prin care să încercați să diminueați durerea resimțită. Ați auzit vreodată de autohipnoză?

Autohipnoză... Ce-o mai fi și asta?

— Vă văd zâmbind. Nu e vorba de un număr de circ. Este o metodă care și-a dovedit eficiența, dar care presupune o investiție personală din partea pacientului.

— Și cum se procedează? Dumneavoastră vă veți ocupa de mine?

— Da, eu voi ține ședința. Nu e nimic complicat în modul în care se desfășoară lucrurile: încep o conversație cu dumneavoastră și vă cer să rememorați o experiență plăcută, de exemplu o amintire frumoasă dintr-o vacanță. În cursul discuției vă conduc treptat spre ceea ce se numește o stare modificată a conștiinței. Ca și cum v-ați simți puțin cu capul în nori, dacă vreți.

— Ca într-o bulă?

— Exact. Iar această stare de plenitudine asociată unei experiențe plăcute ne-ar putea permite să decuplăm împreună declanșatorul durerii.

— Cred că pot ajunge la această stare de conștiință modificată de care vorbiți, dintotdeauna mi s-a reproșat că mă retrag cam des în lumea mea interioară și trăiesc în propria mea bulă!

— Ei bine, de data asta, această capacitate pe care o aveți nu va mai fi un defect, chiar dacă a fi capabil să te protejezi poate fi considerat astfel!

— Adică să trăiești în propria bulă este un instrument de autoprotecție?

— Fără nicio îndoială. Din acest punct de vedere, autohipnoza are un singur neajuns, dar este semnificativ. Pătrunzând în adâncurile sinelui, veți avea acces la o mulțime de sertare, conștiente sau inconștiente. Unele dintre aceste sertare pot conține lucruri tulburătoare, deranjante, poate chiar amintiri pe care le credeți șterse din memorie. Unele persoane ajung să retrăiască senzații foarte vechi, chiar și din perioada intrauterină... Nici nu vă dați seama cât de adânci pot fi sertarele conștiinței!

— Nu mă sperie astfel de lucruri: am avut o copilărie minunată. Părinții mei sunt oameni adorabili și foarte prezenți în viața mea, n-are de ce să-mi fie teamă.

Mă simt cu adevărat liniștită. Iată o metodă care va da roade, sunt sigură de asta!

— Doamnă doctor, sunt într-o stare de acord să încerc. Nu am nimic de pierdut. Mai ales că, așa cum vă spuneam, în familia mea nu există niciun schelet în dulap.

— În acest caz, ne vedem luna viitoare? La prima ședință, vă propun să veniți împreună cu soțul, fiindcă vă veți simți, cu siguranță, puțin tulburată în urma acestei experiențe, mai ales

dacă veți reuși să ajungeți în acel spațiu interior, adică în bula dumneavoastră.

După mai bine de doi ani, Claude și cu mine ieșim pentru prima dată dintr-un spital cu o veste bună, și anume că există șansa de a mă vindeca fără o nouă intruziune în corpul meu. Mă simt încurajată, am încredere în perspectiva unei recuperări printr-o abordare activă, pe care să o controlez eu însămi.

ADUCEREA PE LUME A UNUI COPIL

*A da naștere unui copil îți amintește,
în mod firesc, de propria naștere.*

IN NOAPTEA de după această întâlnire revelatoare, un somn profund m-a purtat înapoi, în timp. Este 11 martie 1997, fix ora șase dimineața. Străpung cu privirea lumina palidă de pe holul maternității. Mă îndrept cu dificultate spre ghișeul de la recepție, purtând un elegant prosop de baie între picioare. Gardianul de noapte îmi vine în întâmpinare. Schimbăm câteva cuvinte de complezență în timp ce aștept să sosească o infirmieră. Încerc să vorbesc, să articulez niște sunete, doar ca să mai eliberez din presiunea care se acumulează. Simt cum îmi arde tot capul, iar apa care mi se tot scurge printre picioare agravează situația.

Ajunge și Claude cu valiza. Of, valiza asta! Oare acum îmi va fi, în sfârșit, de folos? Are deja două retururi la activ, fără un rezultat concret, din cauza contracțiilor cauzate de stres.

Apare o femeie în halat alb și ne îndrumă către o sală de examinare. Abia mă pot urca pe masa care tronează în mijlocul în-

căperii. Îmi ridic picioarele pe cele două suporturi de tip etrier. Respir greu, mi-e frică. Relaxează-te, Virginie, relaxează-te...

O altă femeie în halat alb intră în cameră.

— Aveți contractii?, mă întreabă în timp ce-și pregătește mănușile pentru control.

— Nu chiar, dar pierd apă în cantități mici de vreo două ore.

Infirmiera cu mănuși se apropie de mine și-mi desface picioarele cu putere. Acum e între genunchii mei, la câțiva centimetri de fața mea, dar nu mă privește în ochi.

— Mai ușor, vă rog... Sunt cam sensibilă, mi-a fost întotdeauna frică de genul ăsta de control...

Vocea mea imploră, sunt extrem de jenată că trebuie să recunosc cât sunt de înspăimântată de controlul ginecologic. Încă de la începutul „carierii” mele de femeie, orice tușeu vaginal era pentru mine o adevărată tortură fizică. M-am înroșit la față ca un bujor, vene de sânge, venind din toate părțile, mi-au invadat pielea. Calmează-te, Virginie, nu ești prima femeie care naște...

— Trebuie să vă relaxați colul, mugește infirmiera. Nu pot să-l văd și trebuie să vă măsoar dilatația!

Să mă relaxez, ce glumă bună! În câteva secunde, m-am transformat într-un uter deschis de un centimetru și jumătate. Un centimetru și jumătate... și ce să vezi, va trebui să mă examineze până ajung la zece, ultima etapă înainte de naștere. Asistentă slăbește, în sfârșit, presiunea asupra corpului meu, îmi pot strânge picioarele. Of...

După ce mi-a eliberat uterul, îmi prinde brațul ca să-mi ia tensiunea. Unde era doar antipatică, acum s-a enervat de-a dreptul.

— Aveți peste 18. Trebuie neapărat să vă scadă tensiunea, altfel veți avea o problemă serioasă, ca să nu mai vorbim că-i face foarte rău copilului.

Oare ce-și închipuie? Că-mi place să-mi fie frică? Nu sunt tensionată, sunt terorizată. Îmi vine să plâng. Am 27 de ani și, de când mă știu, orice lucru nou m-a dat complet peste cap. Mai mult decât atât, e o trăsătură de caracter pe care părinții mei, în special tata, o scot în evidență cu mare plăcere. Vocea lui îmi răsună în cap. *Ai fost mereu o fricoasă! Cât puteai să ne scoți din sărite când plângeai din orice... Fiecare experiență nouă era o adevărată dramă, aveam parte de o întreagă fântână de lacrimi!*

Dintr-odată, îmi vin în minte, într-o ordine oarecare, bicicleta cu două roți, patinele cu rotile, trec apoi prin prima zi de școală, prima săritură în apă sau prima tentativă de schi nautic, pasiunea lui. În seara aceea, a avut o premoniție: *Ce-o să te faci tu când o să naști...*

6.30. Mă obișnuiesc cu statutul meu de uter în transformare. Calmul revine și o perfuzie începe să-mi activeze contracțiile. Asistenta-urs s-a dus la culcare. O înlocuiește un asistent tânăr – moașă, ceva mai simpatic. Nu se uită pieziș la grimasele pe care le fac atunci când își strecoară mâna pe sub cearșaf.

7.00. Deja s-a luminat. Claude iese din cameră pentru câteva minute ca să-i spună mamei că sunt în sala de travaliu. Mama va asista la naștere, i-am promis. *Vreau să-i aud primul strigăt, mi-a spus.*

7.35. Suntem deja patru în sala de travaliu. Contracțiile sunt tot mai dese și devin dureroase. Mama și Claude îmi șterg, pe rând, sudoarea de pe frunte. Eu mă concentrez asupra durerilor.

09.00. Mi se administrează anestezia peridurală. Mă destind, aș vrea să dorm. Cineva bate la ușă. Surpriză! Tata se alătură celor doi însoțitori ai mei. Parc-am fi într-o ceainărie. Părinții mei sunt uluiți să vadă cât de calmă sunt, aparent. Sunt fericită să văd că se bucură.